

Det Anarkistiska Biblioteket

Ungsocialisternas agitation för valstrejk

Albert Jensen

Albert Jensen
Ungsocialisternas agitation för valstrejk
1920

[http://sovversiva.wordpress.com/2010/03/19/
ungsocialisternas-agitation-for-valstrejk/](http://sovversiva.wordpress.com/2010/03/19/ungsocialisternas-agitation-for-valstrejk/)
Av Albert Jensen, Röda Fanor sept. 1920

sv.theanarchistlibrary.org

1920

Man beskyller ungsocialisterna för att underblåsa slöheten, när de agiterar för, att man icke skall delta i valen.

Detta argument skulle nästan komma en att tro, att det var en väldigt energikrävande handling att rita ett kors på en valsedel och stoppa i en urna. Vi kunna icke inse detta, och vore arbetarklassen icke i stånd till mera energiska viljeyttringar, så vore den helt säkert dömd till evigt slaveri.

Men på den andra sidan skola vi erkänna, att om ungsocialisterna endast sade: "deltag icke i valen", så vore det likväl berättigat att påstå, att de ammade slöheten. Nu komplettera de emellertid denna uppmaning med en annan: "*bruka den direkta aktionen*". Deras negativa sida kompenseras således av en positiv sida. De uppmana arbetarna att utveckla *mera energi, mera kraft, mera vilja, mera aktion*.

Emot detta invänder man, att det ena icke behöver utestänga det andra. deltagandet i valen behöver icke förminska den direkta aktionen. Och det är här den ungsocialistiska åskådningen har *sin* uppfattning: den påstår, *att den parlamentariska aktionen förlamar, förhindrar och ofta dödar den direkta aktionen*.

Vi kunna peka på Tyskland. I intet land har den parlamentariska aktionen varit så rotfästad, som där. I intet land har man hoppats så mycket av den. Och följaktligen i intet land ringaktades den direkta aktionen som där.

Och vad blev följden? Följden blev *världskriget!*

Var och en som något litet följt den internationella arbetarrörelsen vet, att det var Tyskland och andra av den parlamentariska aktionen behärskade länder, som på det internationella kongresserna motarbetade förslagen om att bruka generalstrejken som kampmedel mot kriget. Man litade på riksdagspolitikens makt. Till följd därav kunde inget internationellt avtal träffas mellan arbetarna om gemensam aktion mot kriget. Och när kriget därför kom, mötte det inget motstånd.

Det kan icke förnekas, att den parlamentariska aktionen i detta speciella fall har dödat den direkta aktionen, det enda effektiva medlet mot kriget.

Den parlamentariska aktionen måste, enligt vår mening, med nödvändighet överallt och alltid framkalla en sådan effekt. Ty den förhindrar med nödvändighet massaktionerna, som måste förläggas *utom* parlamentet, och som är arbetarklassens effektivaste kampmedel. Parlamentarikererna, arbetarnas representanter i de lagstiftande församlingarna, betrakta nämligen dessa utomparlamentariska aktioner som rivaliserande med sin egen parlamentariska verksamhet.

Där den parlamentariska aktionen är stark, blir alltid den direkta aktionen svag. Nyss hade den direkta aktionen i Italien, understödd av de ”revolutionära” socialdemokraterna, utvecklats till en ståndpunkt, där den hotade att spränga det borgerliga samhället. Så fick man nya val och en ”stor seger” för den politiska socialismen. En mycket stor del av ledarna för den ”revolutionära” socialdemokratin flyttade in i den lagstiftande församlingen. Verkan av detta lät icke länge vänta på sig. Tyngdpunkten överflyttades från det utomparlamentariska fältet. De nya ”revolutionära” deputeraderna vände sig vid upprepade tillfällen fördömande mot den direkta aktionen, som genom deras inflytande bringades till avslappning. Detta växelförhållande mellan den parlamentariska och utomparlamentariska aktionen kan överallt iakttagas med större eller mindre tydlighet.

Vari bottnar nu detta?

Enligt vår mening i de olika aktionsmetodernas pedagogiska inflytande på massorna.

Den parlamentariska aktionen innebär, att massorna överlämna åt representanterna att utöva den verksamhet, som skall förändra samhället från kapitalism till socialism. Den inbjuder följaktligen massorna till *passivitet*. Den betyder uppgivandet av personligheten.

Den direkta aktionen pålägger massorna själva denna transformerande verksamhet. Den framalstrar följaktligen *aktivitet* hos massorna. Den kallar på personligheten.

Vilken metod som har det *bästa* uppfostrande inflytandet på massorna behöver man icke vara i ett ögonblicks tvivel om.

När vi förneka valhandlingen, se vi längre än till denna handlings mera mekaniska process.

Vad innebär väljandet av riksdagsmän?

När man väljer sig riksdagsmän, väljer man sig *förmyndare*. Den faktiska innebörden av valhandlingen är, att valmannen förklarar sig omyndig, han väljer sig personer som skola stifta lagar, som han skall efterleva; personer som skola tänka, tala och handla för honom, personer som till och med gives rätt att disponera över väljarens liv (krigstillfälle). Det är det frivilliga slaveriet, som kröner ändan på väljandet.

För oss är därför valhandlingen mera än ett mekaniskt grepp kring en papperslapp. Vi se också den andliga självuppgivelsen under regering, riksdag och stat. Vi se demoralisation, förfäelse, självförnedran, underkastelse, slavsinn, devotion. Vi se självständighetens, självkänslans, självansvarets, personlighetens undertryckande. Vi se saboteringen av släktets handlingskraft och tro på sig själv. Vi se grusandet av de moraliska kraf-

terna, tillintetgörandet av den själshöghet, som är nödvändig för skapandet av ett socialistiskt samhälle. Vi se släktets förvandling till en fårscock, en boskapshjord, som viljelöst följer herden och viljelöst underkastar sig hans piska.

Vad vi vill är tankeklara, själshöga och viljestarka människor med solidaritetens lag i hjärtat. Men en sådan mänsklighet skapas icke genom en skola i förnedring, underkastelse och självuppgivelse.

Ingen Messias kan frälsa människan. Hon måste frälsa sig själv. Den sociala revolutionen måste börja hos individen. Genom självverksamhet går vägen till andlig och materiell befrielse. Den politiska socialismen gör människorna till en geléartad massa, utan ryggrad, utan senor och brosk, utan vilja, utan seende ögon.

Vi vilja ta livet av staten. Och de parlamentariska socialisterna påstå också, att staten måste försvinna. Men, medan vi handla i konsekvens med vår åskådning, förneka de sin tro med sina gärningar.

Vill man döda staten, måste man systematiskt undergräva dess politiska, ekonomiska och moraliska maktställning.

Den parlamentariska socialismen däremot stärker staten, ökar dess politiska makt över "undersåtarna", utvidgar dess ekonomiska intressesfär, stärker dess moraliska välde och uppnår följaktligen att föreviga statens bestånd istället för undergräva och avskaffa den.

Staten vilar moraliskt på individens fria underkastelse. Det är detta vi måste förändra. Väljandet av individens frivilliga bekräftelse av sitt slaveri under den kapitalistiska staten, under staten överhuvudtaget. Så länge en majoritet av "undersåtarna" uppträda som *undersåtar*, och vid valurnorna demonstrera sin devotion, så länge har staten en moralisk grundval, som gör det möjligt för den, att begå vilka tyranniska handlingar som hälst, upprätthålla vilket orättfärdigt samhällssystem som hälst.

Låt oss däremot antaga, att "undersåtarna" slutade upp med att handla som *undersåtar*, att hela massan av arbetarväljare underlät att ta del i förmyndarevalen, icke av slöhet, men som en medveten viljeakt, vilket grundskott mot statens moraliska auktoritet skulle det icke vara! Hur skulle icke statens karaktär av klassinstitution springa i dagen! Vilken befrielsens jubelskri skulle icke resas hos massan! Med vilken gläd hänförelse skulle man icke löpa till storms mot det auktoritära systemet! Hur skulle man icke med soligt allvar vända sig till självfostran, självverksamhet och självansvar! ur skulle man icke klarare inse nödvändigheten för arbetarklassen att själv skapa de nya samhällsorgan, som skulle övertaga eller rättare ersätta de kapitalistiska institutionernas samhällsfunktioner! Då

skulle socialismens konstruktiva period börja och samhällsutvecklingen därmed ha inträtt i det avgörande skedet på vägen fram till socialismen.

Ungsocialismens antivalagitation är därmed ingen vädjan till slöheten; den är en vädjan till personligheten, till självverksamhet, till kraftigare aktion, en vädjan till det bästa i människan, medan valagitationen är en vädjan till passivitet, till självförnedring och slavsinn.